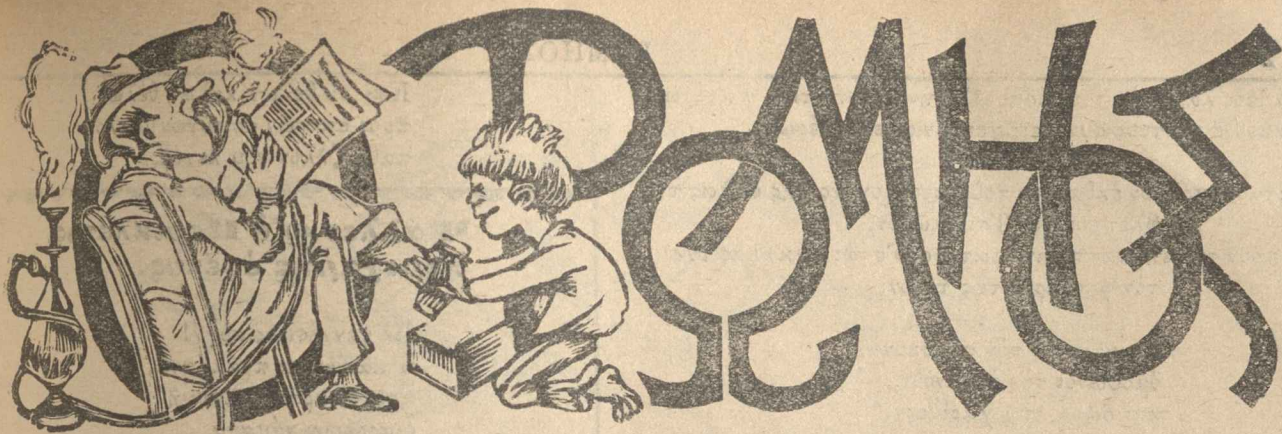

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦμεν στήν, γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούργιος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνθρώπῳ θὰ περνοδὶν ἡ γλῶσσα.

Τετάρτη Δεκεμβρίου κι' εἰκοστή
καὶ Σχολὴ Χριστουγέννων ἀγαστή.

Χίλια κι' ἐνενήντη δύο κι' ἑκατό,
τῆς Διπλῆς τὴν λήξιν ἔνθους χαιρετῶ.

Τῶν ὅρων μας μετὰβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὦ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἔ κ α φ ρ ᾶ γ κ α καὶ ' σ τ ὶ χ ἔ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

**Τοῦ Μεσσίας γεννητοῦρά
καὶ καλὰ μας ξυπνητοῦρά.**

Φ.—Ἐκ τῆς Ἐπαναστάσεως, ποῦ τόσον ἐξυμνήθη,
εἰξέυρεις πῶς Συνέλευσις φωστήρων ἐγεννήθη,
Συνέλευσις δ' ἐγέννησε Μεσσίαν μὲ γαλῖά,
ποῦ χειραψίας ἔκανε καὶ μὲ τὸν Βασιλῆα,
τοῦ πικρὴν Ἐλευθέριον, ὃ δὲ Μεσσίας πάλιν
Ἀνθρώπῳ ἐγέννησε καταφανῶς μεγάλῃν.

Ἀνθρώπῳ δ' ἐγέννησε πληθὺν φιλελευθέρων
σωτήρων καὶ πατέρων,
ἐκ τούτων δ' ἐγεννήθησαν, ὅρῃ Περικλῆ, κι' ἐκεῖνα
τὰ λίαν φιλελεύθερα καὶ σωστικὰ Καζῖνα.

Ἐκ τούτων δ' ἐγεννήθησαν πτηνὰ παντοειδῆ,
ὅπου μὲ στόμα λιγερὸν
μᾶς κελαῖδούν νυχθημερόν
τὴν θείαν Ἐπανάστασιν ἐκείνην τοῦ Γουδῆ,
ποῦ τοὺς ἡξίωσε κι' αὐτοὺς τιμῶν ἀπροσδοκῆτων
κι' ἐδρῶν μεγάλων στήν Διπλὴν πατριωτῶν ἐγκρίτων.

Ἀνθρώπῳ ἐγέννησε πλῆθος πτηνῶν κι' ἐντόμων
καὶ σωτηρίων νόμων,
μὰ καὶ πληθὺν παντοειδῶν
Πουλῆδων καὶ Χηνιαδῶν.

Καὶ στὸν πρῶτον τῆς Βουλῆς
λέγει κόσμος κεχηνώς:
εἰ δ' ὦκ νησσὼν φιλεῖς,
πόσον μᾶλλον τὰ χηνός.

Ἀπὸ τῆς Διπλῆς δὲ ταύτης
ἐγεννήθη, Περικλῆ,

ἓνας κι' ἄλλος μυιγοχάφτης,
ποῦ τὸ στόμ' ἀνοιγοκλεῖ.

Κι' ὅ τῆς Κρήτης Πυγμαλίων
τὴν πυγμὴν ἀνοιγοκλείων
καὶ τὸν κόσμον ἐλεῶν,
Εἰλωτας ἐλευθερώνει
κι' ἓνα Σύνταγμα σκαρῶνει,
καταργοῦν τὸ παλαιόν.

Χριστοῦ γεννα, πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα,
χριστόψωμ, χαράς, χοροί,
κι' ἀπὸ Μεσσίας πλημμυρεῖ
τῶν φώτων ἡ μητέρα.

Καὶ μένουν πλάσεις ἐνεαὶ
καὶ παραχάσκουν Καίσαρες,
κι' ἦσαν ἐν ὅλῳ γενεαὶ
σωτήρων δεκατέσσαρες.

Τί χαριτωμένους ὦρασι,
καὶ βαρύν ἡ κλαπαδόρας,
καὶ βαρύνε τὰ σκηντοῦρα.

Κι' ὅλ' ἡ πλάσις ἐξαιεῖται
ψάλλει Κρητικὸν Μεσσία
τὰ μεγάλα γεννητοῦρά.

Χριστοῦ γεννα, πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα,
νέον οἱ μάγοι βλέπουνε περίφωτον ἀστέρα,

κι' αὐτὸς λαμπρὸς τοὺς ὀδηγεῖ στήν φάτνην τῶν πατέρων
κι' ἀκούει κρότους συνεχεῖς χειρῶν φιλελευθέρων.

Καταθαυμάζουν ἐκθαμβοὶ τοὺς προῦχοντας τῆς σάλας τῆς,
βλέπουν τὸν Τσιριμῶκον,
δλέπουν τὴν ἐπανάστασιν κρατοῦσαν· στάς ἀγκάλας τῆς
τὸν φλογερὸν τῆς τόκον.

Γονατιστοὶ τὸν προσκυνεῖν,
ὁμόφωνοι τὸν ἐπαινοῦν,
καὶ δῶρα τοῦ χαρίζουν.

Πολλὰ τοῦ λέν εὐδοίωνα,
κι' αὐτοὶ τὸν Πυγμαλῖονα
σωτῆρ' ἀναγνωρίζουν.

Ἄφου τὸν ἐπροσκύνησαν
ἀμέσως ἐξεκίνησαν
γὰρ τὸν Μαρκαντωνάκη.

Πᾶνε καὶ σ' ἄλλους μὲ μισαλό,
καὶ τὸ γαῖδοῦρι τὸ χολὸ
γεραίρουν τοῦ Μπενάκη.

Μάγοι τῆς γῆς μᾶς ταυτησί· μὰ καὶ τῆς γῆς τῆς δούλης,
ὕμνου τὸν λευκοπτέρυγα τῆς Σωτηρίας κύκνον,
ὅμως ὑμνεῖται μετ' αὐτοῦ κι' ὁ κύριος Στρατούλης,
ὁ δῶσας ὀρειχάλκινον εἰς τὸν Μεσσίαν λίκνον.

Πληθὺς ποιμένων καὶ βοσκῶν
ὕμνεῖ μετ' ἄλλων φωνασκῶν
Μεσσίαν ἐποχοῦμενον
ἐπὶ χρυσῶν ἀρμάτων,
καὶ νῦν λαμπάδοχούμενον
μετὰ θυμιαμάτων.

Ψάλλουν ποιμένες κι' ἀγραυλοί,
συμφάλλει μετ' αὐτῶν κι' Ἀῶλῃ
καὶ λάμπουσα Κορῶνα
καὶ νῦν καὶ στὸν αἰῶνα.

Τὸν ψάλλουν καὶ νηστεύοντες τὸν ψάλλουν καὶ φαγάδες,
εὐὰν τοῦ λέν ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
τὸν εὐφημοῦν καὶ Κρητικοὶ
κλεισμένοι μέσα σ' Ἀγγλικὰς καὶ Γαλλικὰς φεργάδες.

Ρωμηοσύνη μεθυσμένη
τὴν Ἀνθρώπων ὕμνεῖ
πειναλέα καὶ γυμνή
κι' ἀπὸ φόρους φορτωμένη.

Τὴν ὕμνου καὶ ὀργανωταί,
καὶ φωνάζουν τοῦτοι κι' ἄλλοι:
χαῖρε, Στόλε καὶ Στρατέ,
οἱ παράδες σας χαλάλι.

Καὶ τὸ κράτος εὐπραγεῖ,
καὶ πλουτίζει κατὰ κόρον
μία πλάσις ἀρουραία.

Κι' ὅπου σπειρομένη γῆ
ψάλλει σωτηρίων φόρων
λαοπρόβλητον σπορέα.

Ὅπου τώρα προχωρεῖς
Ἀνορθώσεως σπορεῖς
ἐμπροστί σου συναντᾷς.

Καὶ σὺ θέλων καὶ μὴ θέλων
πρὸς σπορῶν τοιούτων μέλλον
κάθε ζῆλον σου κεντᾷς.

Ψάλλει κι' ὁ Περικλέτος περιχαρῆς ἐφέτος.

Π.— ὦ γεννήσεως αὐγὴ!
ὦ καινούρια πράγματα,
ποῦ τὸ κράτος διαυγῇ
διαρρέουν νόματα.

Πανηγύρεως ἡμέρα,
πανηγύρεως χαρά,
κι' ὅλη τῶν Ρωμηῶν ἡ σφαῖρα
πνίγεται μες στὸν παρὰ.

Τὴν σωτηρίαν γέννησιν βοᾷ τῶν Ροῦμ τὸ γένος,
κι' ὁ Λάμπρος ὁ Κορομήλας, ποῦ θέλει νὰ τὸ σώσῃ,
βοῦτᾷ λαμπρὸς σὲ πακτωλούς καὶ θγαίνει χρυσωμένους,
ὥσάν εἰκόνα, ποῦταξε κάποιος νὰ τὴν χρυσώσῃ.

Τῆς πρῆγν καχεζίας μας δὲν ἔμειναν ἐνθύμια,
τὰ παρὰσῶρει πακτωλός,
κι' ὁ τῆς Παιδείας Θεσσαλός
ψάλλει τὴν εὐφορίαν μας μετὰ δὴ Πανεπιστήμια.

Κυττάτε... καὶ στὰ δρόμους
ἢ τοῦ Διὸς γλαυκῶπις,
καὶ προσκαλεῖτὰ δὴ σοφὰ
τὸν κόσμον τῆς Εὐρώπης.

Τῶνα τὸ λέγουν ἐθνικόν,
τᾶλλο τοῦ Καποδίστρια,
κι' ὕμνον τονίζουν Ὀρφικόν
τὰ κράτη τὰ παρίστρια.

Κόσμος γεμάτος τάλαντα
καλαναρχεῖ τὰ Κάλαντα.
Κόσμος μὲ τὰ λαγοῦτα
φωνάζει· τεῖναι τοῦτα;

Μέσ' ἀπὸ τὴν Ἀνθρώπων προβάλλει κράτος πλούσιον,
πλοῦτος ὀργᾷ παντοειδής,
κι' ἐν τούτοις κόσμος ἀναιδής
σκοῦζει πῶς ἀγωνίζεται νὰ βρῇ τὸν ἐπιούσιον.

Λέγει τὸ κράτος· εὐτυχῶ,
κι' ὅλο καὶ θησαυρίζει,
κι' ὁ κόσμος μουρμουρίζει
καὶ κάνει πάντα τὸν φτωχόν.

Χριστοῦγεννα, πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα...
ψάλλουν τὴν γέννησιν ἐδῶ, τὴν ψάλλουν καὶ ἀπὸ πέρα.
Ἡ γέννησίς σου, Κρητικέ, στίλε τῆς Ἀνορθώσεως,
ἀνέτειλεν εἰς τοὺς Ρωμηούς τὸ πῶς τῆς ἐπιγνώσεως.
Ἐν ταύτῃ γὰρ ἀνορθοῦται μικροὶ τε καὶ μεγάλοι
ἐσῆκωσαν κεφάλι.

Καὶ τώρα τὸ Βασίλειον
τῆς νέας Ρωμηοσύνης
σὲ προσκυνεῖ τὸν ἥλιον
χρυσῆς δικαιοσύνης.

Κόσμος ξένοικτος κοιμᾷται,
κόσμος τὰ πάλιν θυμᾷται,

Τῆς Διπλῆς Βουλῆς ἡ λήξις καὶ κατήφεια καὶ πλήξεις.

Φ.— Περικλέτο προσφίλῃ,
πάει τώρα κι' ἡ Βουλὴ,
φεύγει κι' ὦρα τῆς καλῆς.

Φεύγουν φεύγουν οἱ φαστῆρες,
πᾶνε πᾶ' στὰ ξεκουμπίδια,
καὶ σαρόνουν οἱ κλητῆρες,
τόσσα περιττὰ σκουπίδια.

Τὶ μαρτύριο, βερέμνη,
τὶ φρενῶν παροξυσμός,
τὶ ξενύκτια, ποῦ τὰ τρέμει
ἕνας κι' ἄλλος λογισμός.

Ἐμεναν ἔως' στὸ πρωὶ
κι' ἀκόμη περιπλέον...
τὶ βῆχε, τὶ κατάρροή,
τὶ βῆμα γυσταλέον.

Ἐκῦτταξες ἀνορθώσας φυλῆς προσημοῦγου
νὰ βγάλουν τὰ μαντύλια τῶν, νὰ κάνουν γκούγου γκούγου.
Ἀγρόπνους ἔδλεπες φρουρούς
μὲ συμπληρωμένο μάτι,
καὶ παρὰ τὰς ἀπορήτους
νᾶσαι γὰρ τὸ κρεβάτι.

Ἐνεσκηψαν εἰς τοὺς Διπλοὺς συναγῆ καὶ ἱμφοῦνται,
καὶ ἐν τούτοις εἶχαν ὅρεσι νὰ κάνουν ρεβερέντζαις,
στὸν κύριο Πρωθυπουργόν, στὸν μάρτυρα Λεωτέρη,
ὅπου τοὺς ἐμαρτύρησε μ' ἐκεῖνο τὸ νυκτεῖο,
καὶ ἔχασαν οἱ ἀκακομαροὶ ταῦτ' αὖ καὶ τὰ πασχάλια τῶν
καὶ ὁ δόμνος καταβρέχων τὰ προῖκα τὰ σάβια τῶν.

Κάθε κλεινὸς ἀνορθώτης ἐφαίνετο σὰν φάσμα
θυσιᾶν πατριωτικὴν ἐφαίνον καὶ ἀποσίωσιν,
καὶ σ' ἔχασαν τὸν μούτρο τῶν νὰ σγαλῆς τὸ πλάσμα,
τὸ κατ' εἰκόνα Περικλῆς πλάσθεν καὶ κατ' ὁμοίωσιν.

Δόξα στὸ Βουλευτήριον,
ποῦ τᾶλλοτ' ἐμνητήρισε,
καὶ ἀγρόπνους ἐμαρτύρησε
τριέσπερον μαρτύριον.

Δόξα στους μάρτυρας αὐτοῦ
μικροὺς τε καὶ μεγάλους,
τοὺς προῦχοντας τοὺς φιφτυτοῦ,
καὶ τοὺς καινοὺς τοὺς ἄλλους.

καὶ τὸ παρελθὸν οἰκτεῖρει,
ποῦτρωγε τὸ ψωμοτύρι.

Κόσμος νέος πρὸς τιμὰς
νέας προαλείφεται,
τοῦ μυρίζει λουκουμάς
κι' ὅλο ξερογλείφεται.

Νέος κόσμος τραπεζίτης,
ἐνταυτῶ καὶ ψωμοζήτητης,
καὶ σὲ δένδρα Χριστοῦγεννῶν
βλέπει πλοῦτον κρεμασμένον.

Πανηγύρεων καιρός,
καὶ πυρρίχιος χορός,
μπάλος καὶ καρσιλαμάς...
ὦχιξ φέξῃ καὶ γὰρ' μᾶς.

Καὶ μὲ κόμους καὶ θαλίαις
εὐελπις βοᾷ καθέης
πατριώτης ἀληθής:

Ἄνω σχῶμεν τὰς κοιλίας
πρὸς Ἀνθρώπων σεπτὴν,
ἀγραπτόν τε καὶ γραπτήν.

Γελά σου, μάννα φουκαροῦ,
ποῦ σ' ἐξαίρει κατ' αὐτὰς
κάθε κλεφτοκοροῦ
καὶ καθεὶς κλεφτοκοτᾷς.

Ἐρὶ πάλι πανηγύρι!..
ζάχαρη φτηνὴ μασσᾷς...
ἐρὶ πάλι τὸν φουσᾷς,
ὥπως λένε, τὸν ἀργύρη.

Κολυμπᾷς' στοὺς μπάρμπα-ντόρους
τῶν προῦπολογισμῶν,
κι' ὅμως κλαίγεις καὶ γὰρ φόρους
καὶ περισσεῖαι δασμῶν.

Τὶ παράξενο καὶ τοῦτο
νὰ γρινιάζῃς μες' στὸν πλοῦτο.
Τὶ παράξενο κι' αὐτό
νὰ φερμάχῃς τὸ λεφτό.

Ἐρὶ πάλι, κοιλαροῦ,
κι' ὅσοι πᾶν μετὰ Ντὸ δέλια
νύχθαι καὶ πρὸ καιροῦ
τρῶν' στὰ πέντε Βιλάτια.

Εὐδὲν εὐοῖ' στοὺς ἥρωας Διπλοῦ Βουλευτηρίου,
εὐδὲν σ' αὐτοὺς, ποῦ στέφανος τοὺς πρέπει μαρτυρίου,
ποῦ βγάλανε τὸν κόρακα μὲ τόσα ξεφωνήματα
καὶ ρόζους εἰς τὰ χέρια τῶν μὲ τὰ χειροκροτήματα.

Ὡπλήξεως καὶ θλίψεως, βρὲ Περικλῆ, μεγάλης,
ποῦ τώρα δὲν θὰ γράφεται μὲς' στὰς ἐφημερίδας
μήτε κανεῖς Χρυσόγελως, μήτε καὶ Χρυσοστάλης,
ἢ Γόντικας, ἢ Κάβουρας, ἢ Κουλούμπαρδος, Ἀκρίδας.

Μὲ νέας στρούγγας πρόβατα θὰ τρέξω νὰ βελάσω,
καὶ ὁπότεν τοῦ Κορομηλῆ τοὺς θησαυροὺς ἀκούσω
νομίζω χιλιόφραγκα πῶς ἔχω νὰ χαλάσω
καὶ θέλω πολυτέλεια, βρὲ Περικλῆ, καὶ λοῦσο.

Εὐδαίμονία γύρω μας στριφογυρνᾷ σὰν σβοῦρα...
Διάταγμα διέλυσε τῶν νόμων τὴν λοκάντα,
καὶ τώρα φιλελεύθερη μᾶς χαίρεται σβοῦρα,
ποῦ νόμιζε πῶς' στὴ Βουλὴ θὰ μείνη μὴ γιὰ πάντα,
καὶ θὰ τὴν ἔχη σπῆτι της, εἶδος κρεβάτοκαμάρα,
φορτώνοντας στὴ ράχη μας βαρεῖα γαϊδουροσάμαρα.

Π. — Δόξα' στοὺς διπλοὺς κυρίους,
'στὴ Διπλῇ ψευτοφυλλάδα...
πόσους νόμους σωτηρίου
δὲν ἀφῆκε' στήν' Ἑλλάδα.

Κι' ἀποξήρανσιν ἑλῶν
καὶ παντοίων κεφαλῶν,
κι' ὥσως ξηρανθῇ' στὸ τέλος
καὶ πολλῆς σαπρίας ἔλος,
ποῦ σ' ἐκείνῳ διαιτῶνται κώνωπες ἀνωφελεῖς
καὶ μιάσματα σκορπίζουν εἰς τὰς ἐδρας τῆς Βουλῆς.

Δόξα' στοὺς πληρεξουσίους,
δόξα' στοὺς τριακοσίους
κι' ἑκατὸν καὶ περιπλέον,
ποῦ μὲ τόσας παννυχίδας
ἄφησαν χρηστὰς ἐλπίδας
'στὴν φυλὴν τῶν σμερδαλέων.

Πόσους νόμους δὲν ἀφῆκαν, ποῦ μᾶς ἀσφαλίζουν νίκαις,
καὶ μ' αὐτοὺς γεμίζεις κόφαις, κάρρα, καὶ βιβλιοθήκαις.
Κι' ὅπως ἔσωσεν ἐκεῖνος ὁ Περσεύς τὴν Ἀνδρομέδα,
διεσώθη, Φασουλῇ,
κι' ἡ δίκη μας ἡ φυλὴ
μ' ἓνα Σύνταγμα, ποῦ λάμπει σὰν νεόκοπη μονέδα.

Ὁρκος δύο κεχηναίων εἰς τὸ Σύνταγμα τὸ νέον.

Ὁρκίζομαι πῶς καὶ μ' αὐτὸ πολλοὶ θὰ προσπαθοῦν
ψηλὰ φωλιαῖς νὰ κτίσουν,
καὶ κάθε νόμον καὶ θεσμὸν θὰ φιλοτιμηθοῦν
νὰ τὸν καταπατήσουν.

Ὁρκίζομαι πῶς καὶ μ' αὐτὸ τὸ Σύνταγμα τὸ νέον
δὲν θάβναι τὸ Ρωμαιοῦ ψώρα καὶ τῶν γονέων,
ὀρκίζομαι πῶς καὶ μ' αὐτὸ θὰ βρίσκουν περισσεύματα
κι' ὅλο θὰ καταρτίζωνται καὶ Στόλοι καὶ Στρατεύματα.

Ὁρκίζομαι πῶς θὰ γενοῦν ἀληθινοὶ καὶ οἱ ψεύταις
κι' ἄρματωλοὶ θὰ βγαίνουνε μονάχα κι' ὄχι κλεφταῖς.
Ὁρκίζομαι πῶς καὶ μ' αὐτὸ τὰς θήκας θὰ φρουρήσω
προπάππων καὶ προγόνων,
πῶς καὶ μ' αὐτὸ τὴν ἄφογον τὴν στάσιν θὰ τηρήσω
καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.

Ὁρκίζομαι πῶς καὶ μ' αὐτὸ θὰ δίνω πρώτη θέσι
'στοὺς μὲσχους τοὺς χρυσοῦς,
καὶ θὰ κοψομεσιάζωμαι νὰ προσκυνῶ τὸ φέσι
γειτόνισσας φεσοῦς.

Ὁρκίζομαι πῶς καὶ μ' αὐτὸ θάμμαι καλοφραγὰς
κι' ἀργόμισθος μακάριος,
πῶς θάμμαι πότε Ραμπαγὰς,
πότε Σφουγγοκολάριος.

Ὁρκίζομαι πῶς καὶ μ' αὐτὸ θὰ τρίβω τὴν κοιλιὰ μου
καὶ θὰ ζεσταίνω ξένοιαστος τὴν ραχοκοκκαλιὰ μου,
πῶς περὶ πόθων ἐθνικῶν
δὲν θὰ πολυζαλίζωμαι,
καὶ πάντα πρὸς τὸ Κεντρικόν
θὰ προσανατολίζωμαι.

Π. — Κύτταξέ τους πῶς σκορπᾶνε,
διελύθησαν καὶ πάνε
κουρασμένοι νὰ χορτάσουν
καὶ τὸν ὕπνο νὰ χορτάσουν.

Τὴν διέλυσαν τὴν τζόγια μὲ ξεφωνητὰ καὶ κρότους,
καὶ λυτρώνουν μερικοὺς
κρατουμένους Κρητικοὺς
κι' Ἀγγλογάλλων αἰχμαλώτους.

Τὴν διέλυσαν τὴν τζόγια, ποῦ μᾶς χορτάσε ψομί...
δὲν θ' ἀκούσῃς πλὴ Φλαμῆ,
δὲν θ' ἀκούσῃς πλὴ Κασίμη...
αἰωνία της ἡ μνήμη.

Φ. — Ὁρκίζομαι στὸ Σύνταγμα τὸ νέον, ἀδελφέ μου,
πῶς ἥρωας θάμμαι καὶ μ' αὐτὸ δεινοῦ χαρτοπολέμου.
Ὁρκίζομαι πῶς καὶ μ' αὐτὸ τὸν κόσμον θὰ πτοήσω
καὶ μὲ βοὴν ὑπέρποδον πρὸς ὅλους θὰ βοηθῶ:

Πάρτε σεῖς τὴν λύρα σας κι' ἐμεῖς τὸν τρυμπουρὰ μας,
κι' ἐλάτε νὰ πλουτίσωμε,
κι' ἐλάτε νὰ γλεντίσωμε
μὲ κατὶ γουργουρίσματα, ποῦ γάνουν τ' ἄντερὰ μας.

Π. — Ὁρκίζομαι πῶς καὶ μ' αὐτὸ θὰ τρώω γερὸ στηλιάρι
κι' ὅρσε καμπόσκις χαστουκιάς, κολλήγα καὶ καλιάρη.